

Sygn. akt II UK 29/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku Z. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Wałbrzychu
o wcześniejszą emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt III AUa 2042/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z. S. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 marca 2014 r. w sprawie o wcześniejszą emeryturę, przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Wałbrzychu w całości, zarzucając naruszenie art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748) oraz § 1, 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), w tym poz. 12 działu XIV zawartej w wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia.

Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania miała przemawiać jej oczywista zasadność. Zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty

naruszył art. 32 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 1, 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., w tym poz. 12 dział XIV wykaz A załącznika do tego rozporządzenia poprzez przyjęcie, że w świetle tych przepisów pracownik zakładu zatrudniony na stanowisku ślusarza i wykonujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace przy spawaniu, które były objęte procesem spawania, a ponadto przebywający stale w pomieszczeniach gdzie generowany był znaczny hałas i narażony był na kontakt z substancjami szkodliwymi uwalnianymi w ramach zwykłej pracy zakładu, nie świadczy pracy w warunkach szkodliwych. Skarżący argumentował, że pojęcie „prac przy spawaniu”, wymienionych w poz. 12 działu XIV wykazu A do ww. rozporządzenia należy rozumieć w sposób szeroki i za prace te należy uznać także wszystkie prace niezwiązane z przebiegiem spawania, ale stanowiące pewien ciąg technologiczny umożliwiający osiągnięcie efektu finalnego. Ponadto, że użycie przez ustawodawcę określenia „przy spawaniu” zamiast terminu „spawacz” pozwala objąć nimi prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników nie będących spawaczami. Wskazał, że z ustaleń stanu faktycznego wynika, że jako ślusarz zajmował się cięciem materiałów, gwintowaniem, wierceniem, przygotowane przez niego elementy konstrukcji były następnie spawane przez spawaczy, a po zespawaniu czyścił je, minował i malował. W konsekwencji twierdził, że wykonywał prace przy spawaniu i zostały spełnione przesłanki do uzyskania przez niego prawa do wcześniejszej emerytury.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał wyłącznie na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W przypadku powołania się na tą przesłankę tzw. przedsądu, skarżący powinien wykazać, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi, co oznacza konieczność wskazania w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podania argumentów wykazujących, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienie SN z dnia 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572).

Skarżący nie spełnił tych wymogów.

Odnosząc się do przedstawionej w skardze argumentacji, w szczególności tezy o szerokim rozumieniu pojęcia „prace przy spawaniu” z poz. 12 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z orzecznictwa Sądu Najwyższego jednoznacznie wynika, że do czynności związanych ze spawaniem nie należą prace ślusarskie, montażowe i malarskie, jeżeli nie są one objęte procesem spawania, a co najwyżej stanowią etap przygotowania do tego procesu albo obejmują czynności wykończeniowe po jego zakończeniu (por. wyrok SN z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426, wyrok SN z 15 grudnia 2011 r., II UK 106/11, LEX nr 1130389, wyrok SN z 20 listopada 2014 r., I UK 127/14, LEX nr 1552141). W szczególności w wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma podstaw, aby uznać, że w pojęciu „prace przy spawaniu” zawierają się wszystkie prace, także niezwiązane z przebiegiem spawania, wykonywane na innych stanowiskach pracy, które stanowią „pewien ciąg technologiczny umożliwiający osiągnięcie efektu finalnego”. Oznacza to, że za „prace przy spawaniu” mogą być uznane prace wykonywane przez osoby zatrudnione nie tylko na stanowisku spawacza, pod warunkiem, że uczestniczą one w procesie spawania. Wykonywanie pracy przez pracowników zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych również nie mieści się w określeniu „prace przy spawaniu” (por. wyrok SN z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK 192/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 79).

Uwzględniając powyższe, skarżący nie wykazał oczywistego naruszenia przepisów prawa przez Sąd Apelacyjny, a w konsekwencji również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.